

Çayı Seninle Harmanlamak

– İbrahim Kilik · 21 Haziran 2010

Gülüşün gökte asılı yeni doğmuş aydır.
Billur bakışların gönle dolan taze çaydır.
Semaver semadadır sen gelirsen meclise.
Ayağın değse eşiğe kerpiç ev saraydır.

Dudağın bardağa katre katre kadem olur.
Demlikte dem kam alır senle vuslatı solur.
Çayımın buğusunda erir senle yüreğim.
Sen misal olunca güle misaller kaybolur.

Bazen çayımda demsin çoklukla gönlümde gam.
Gittin gideli habersiz her şeyim natamam.
Arayıp sormasan da ne haldeyim nasılım.
Sana dair efkarı düşüncemden atamam.

Çayın renginde efkar mevsiminde yağar kar.
Bir tebessümün için kırk yerinden çatlar nar.
İnce parmaklarından sızan sade güzellik.
Suyu kana bulamış ateşte kanayan har.

An zamanın içinde erir sanki kar gibi.
Hasret gönlümde rüzgar sevdan boranla tipi.
Su kaynar için için derdini kimse bilmez.
Çaydanlıktır meclisin kan ağlayan mutribi.
Ankara,21.06.2010 İ.K